

առաջ, այն ցուրտ ու մութ տափարակի մէջ, այժմ սարահուած
անյայտ կնոջ դադանիքի առաջ այն, ինչ անուանում է բառովս՝
«սարսափ»...

Ժ Ո Ղ Ո Վ

(Գրչի հանաք)

Հաւաքուել էինք բազմաթիւ հայեր
Մի շատ կարեւոր, մեծ գործի համար.
Ժողովում Կիրքը—մեզ նախագահ էր,
Ուշուցը—հռետր, Ոխը—հարսուղար:

Եւ ակնթարթում մենք իրար անցանք,
Քիչ մնաց բանն հասնէր տուռուղրմիտին...
Վերջն էլ ժողովը թողինք, հեռացանք,
Մազի չափ մի շահ չը բերած գործին...

Միայն դուրս գալիս, դռան մօտ անձայն
Տեսանք մի էակ՝ վիզը ծուռ կանգնած.
Արդարութիւնն էր այդ հալածական,
Որին նախագահն ժողով չէր թողած...

ԱԼ. ՇԱՏՈՒՐԵԱՆ